Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige

Og dette evangelium skal prædikes i den ganske verden til et vidnesbyrd for alle folk, og da skal enden komme. (Matt. 24: 14.)

NR. 5 | 1. MARS 1925 | 4 AARG.

TALE AV PRÆSIDENT HEBER J. GRANT

VED KVINDEFORENINGENS KONFERANSE
I SALT LAKE CITY.
(Slutning).

———

De storartede personer i Mormons Bok bringer til mig en større inspiration herom end andre, om hvem jeg har læst. Jeg tror at der er en stor inspiration i denne bok, og hvis de bare kan faa deres barn til at læse den med et hjerte fyldt av ydmyghet og bøn og bli i besiddelse av den aand hvori den er skrevet, naar de læser den, vil de finde, at det er den største og viktigste bok for de Siste Dages Helliges barn.

Mormons Bok har en varm plads i mit hjerte ogsaa paa grund av et av dens kapitler. Jeg hadde en egensindig bror, som ikke tok del i nogen av kirkens affærer, førend han var mellem 30—40 aar gammel. Jeg mottok et brev fra ham hvori han fortalte mig, at paa grund av en mislykket spekulation i en av vore guldbruber i Oregon, hvorved han hadde ødelagt en masse penger, alt hvad vi hadde og alt hvad vi kunne laane, blev han fristet til at dræpe sig selv, da han saa at han hadde økonomisk ruineret mig. Han gik ut i skogen i den hensikt at ta sit liv; men saa kom han til at tænke over hvilken dum og feig handling det ville være saaledes at la sin hustru og barn bli forladt. Saa istedenfor at dræpe sig selv, knælte han ned og bad: «O Gud, *hvis der er* en Gud.» Og han stod op igjen og graat av glæde, og han skrev til mig at han var

blit overbevist om to ting: at der er en Gud, og at der er en djævel, den ene leder til liv, den anden leder til død. Han forseglet brevet, men saa kom denne tanke til ham: «Du har ruineret din bror, og saa vil du prøve at gjøre en undskyldning ved at fortælle ham, at du har begyndt at bede.» Han puttet brevet i sin kuffert. Han skrev brever til mig hver dag i en uke, og alle havnet i kufferten, men endelig sendte han et. Han var besværet over denne tanke: «Din bror vil, naar han faar dette brev, skrive og be dig om at la dig døpe, og hvis du gjør det, er du en hykler.»

Efterat ha ligget vaaken en hel nat, gik han ut ved 5-tiden om morgenen og tok brevet tilbake. Men tilsist sendte han et andet. Da jeg mottok det skrev jeg — istedenfor at omtale denne motgang som trykket ham og som han trodde jeg ville gjøre —: «En dag vil du forstaa, at evangeliet er sandt. Tro ikke at jeg ønsker at du skal bli døpt, dersom du føler at du derved ville være en hykler.» Jeg gik ut og kjøpte en Mormons Bok til ham og gik ind paa mit kontor, laaste døren og bad til Herren, at jeg maatte finde ut et kapitel som kunne gjøre denne egensindige og likegyldige bror mest godt.

Jeg aapnet boken, og dette er det kapitel jeg fandt. Enhver som er kjendt med Mormons Bok vil tilstaa, at man ikke kan finde noget kapitel at sammenligne med det 36. kap. i Almas Bok, og at intet var bedre skikket til læsning for en saadan egensindig gut. — (Han læste det første vers av det 36. kap. i Almas Bok, hvorefter han sa): La mig fortælle eder før jeg gaar videre, at Alma ikke viste bedre end jeg, at de som sætter deres lid til Gud skal finde støtte i alleslags prøvelser og gjenvordigheter, fordi jeg har gjennemgaat prøvelser og trængsler og har fundet støtte hos ham. Jeg var istand til at sitte ved min siste levende søns dødsseng i hvem jeg hadde store forhaapninger, og se paa at han døde, uten at fælde en taare, og der var i mit hjerte de fredeligste følelser da han gik bort. Saa jeg vet, som Alma fordum viste, at den som stoler paa Gud skal finde trøst i sine prøvelser.

Jeg elsker dette kapitel. Hvorfor? — Fordi da denne egensindige bror læste det, skrev han: «Heber, jeg vet

ikke om evangeliet er sandt, men jeg lover Herren, at dersom han gir mig, lik Alma fordum, en kundskap om guddommeligheten av evangeliet, at jeg vil arbeide som Alma arbeidet, for at bringe sjæle til kundskap om sandheten.»

Og takket være Herren, han mottok denne kundskap, og takket være Herren ogsaa, han holdt sit løfte. Jeg vet ikke en mand blandt alle mine bekjendte som har utført en tiendedel av det forbedringsarbeide som han gjorde, og som har været mere opofrende end ham, og som har gjort mere for at forbedre de egensindige og bringe dem til kundskap om evangeliet og en ret levemaate. I en vinter fik han over sekshundrede likegyldige gutter til at skrive sig ind i «De unge mænds utdannelsesforening.» Han utførte dette ved at arbeide indtil midnat, ja ikke bare til midnat, men undertiden til kl. 1 og 2 om natten.

Jeg læste Mormons Bok da jeg var en gut paa 14—15 aar, og den aand som ledsaget min læsning i denne storartede bok fik mig til at beundre Herrens tjenere, hvis liv er optegnet deri. Jeg fik kjærlighet til Nephi og besluttet at leve et saadant liv som han levet. Da Nephi og hans brødres forsøk paa at faa fat i messingplaterne mislykkedes, ville hans ældre brødre vende tilbake til deres fars telt i ørkenen, men Nephi sa: «Saasandt som Herren lever, vil vi ikke gaa tilbake til vor fars telt i ørkenen, førend vi har fuldført det som Herren har befalet os.» — De samlet sammen deres gods og gav det til Laban i bytte med messingplaterne, men han stjal deres eiendom og bød sine tjenere at gripe dem. Da Nephi igjen opmuntret sine brødre til at gaa tilbake og gjøre et nyt forsøk paa at faa fat i platerne, begyndte de at slaa ham med en kjep. Mens de gjorde dette, aabenbaret en Guds engel sig for dem og bød dem ophøre med at slaa deres yngre bror, og fortalte dem, at dersom de atter ville gaa til Jerusalem, ville Herren overgi Laban i deres hænder. Trodde Nephis brødre dette budskap fra en engel? — Nei! — Jeg har hørt mange si: «Hvis jeg bare kunne se en engel ville jeg tro ethvert budskap han brakte mig.» Disse Nephis brødre saa en engel, men han var ikke før forsvundet før de sa: «Hvordan er det mulig at Herren kan overgi Laban i vore

hænder? Se han er en mæktig mand og han kan kalde femti, ja, endog slaa femti, og da hvorfor ikke slaa os?» — Nephis svar var: «Se ham (Herren) er mæktigere end hele jorden, og da hvorfor ikke mæktigere end Laban og hans femti? Ja endog hans ti tusinde?»

Nephi gav nøklen til lykken da han ved denne leilighet sa til sine brødre: «La os være trofaste i at holde Herrens befalinger.»

Det glæder mig at møtes med eder her. Det ser ut for mig som om denne forsamling er den største konferanse holdt av den kvindelige hjælpeforening i denne bygning, eller av nogen av de andre hjælpeforeninger. Jeg føler at jeg kan tælles som et medlem av den kvindelige hjælpeforening. Min mor var præsidentinde i det 13. wards kvindeforening i 30 aar, og jeg gik med til deres møter fra barn av. Min mor talte ofte om den dag jeg ville bli en apostel, hvis jeg ville ta vare paa mig selv, og efterat jeg var kaldt til apostelembedet, fortalte hun mig hvorfor hun hadde denne tanke. Da jeg var en liten gut og lekte paa gulvet i den siste William C. Staines' hjem, var endel av søstrene forsamlet der, Eliza R. Snow, Ziona D. Young, moder Whitney og endel andre, tillikemed min mor. Søster Whitney sang en sang i tunger. Jeg husker hun sang, men forstod hende ikke. Søster Snow uttalte nogen velsignelser formedelst tungemaalsgaven til hver av de gode søstre som var der, og min tante Ziona Young gav oversættelsen. Tante Eliza vendte sig derefter og velsignet gutten paa gulvet og lovet ham, at han skulle leve og bli en av Jesu Kristi apostler. Min mor bevarte dette i sit hjerte, og tillidsfuldt saa hun hen til dets opfyldelse, hvis jeg bare ville leve et rent og godt liv, fordi hun viste, at dette løfte var git formedelst tungemaalsgaven og utlæggelsen derav av to rene og ædle kvinder.

Min mor fortalte mig ogsaa, at hun følte i sit hjerte at min fætter Anthony ogsaa ville bli en apostel, og han er den mand som netop har talt til eder iaften.

Jeg ser mine søstre at tiden er omme. Gud velsigne eder. Amen.

ET MØTE AVHOLDT I KIRTLAND TEMPEL.

OVERSAT FRA «IMP. ERA» AV BORGHILD NIELSEN.

Endel av de Siste Dages Hellige fra Detroit Gren, ialt 41 representanter for de forskjellige organisasjoner, misjonærer iberegnet, forlot Detroit tidlig om morgenen paa «Memorial Day» for at reise til Kirtland, Ohio, i den hensikt at besøke templet der, som under profeten Josephs ledelse blev bygget i aarene 1833—1836. Otte automobiler tok dette lykkelige selskap derhen, og kl. 5.30 samme dag hadde de tilbakelagt en avstand paa 225 eng. mil til Dug-Way-høien i den sydlige utkant av byen Willoughby der ligger ca. 3 eng. mil fra Kirtland. Like under denne høi ligger en privat leiringsplads der eies av herr Louis Knieling, en venligsindet gammel herre som er en undersøker av Mormonismens filosofi.

Herr Knieling hadde beredvillig overladt denne plads til de hellige fra Detroit, der ikke bortkastet nogen tid før de hadde opslaat sine telte og nød den glædelige begivenhet ved en saadan inspirerende utflukt. Efterat de hadde nydt nogen forfriskninger, tændte de et stort baal hvorom de samlet sig, mens de sang: «Kom hellige», hvor: «Deres lovsangs røst der høres skal, gjenlyde høit i bjerg og dal»; og mens de sang: «Vi glædes og frydes», hvor blodet hos disse pionerers sønner og døtre føltes fornyet, ved erindringen om den klare tro og hvad der utførtes av deres fædre i dette store land.

Præsident ældste Dean E. Hart gav en historisk beretning om Kirtland tempel, hvor de alle sang med følelse: «Guds aand som en ild», hvorefter mrs. Lucy Wright Snow forklarte omstændigheterne under hvilke denne sang var forfattet av W. W. Phelps, og efter profetens forlangende var trykt paa hvite atlaskbaand og sunget ved indvielsen av templet den 27. mars 1836. Efterat slutningsbønnen var opsendt gik de alle hen til leiren hvor de nød en styrkende søvn. Klokken 9 næste morgen var de paa veien til Kirtland.

Formedelst Arthur E. Snows anstrengelser hadde han blit bekjendt med den reorganiserte kirkes præsiderende æld-

ste og sørget for, at de skulle faa anledning til at holde et møte i templet. Der blev sat stor pris paa anledningen da dette muligens var det første møte holdt der av vort folk paa over 80 aar. Efterat de var vist rundt i templet, blev et indtryksfuldt møte avholdt. Grenspræsident Archie R. Alder præsiderte og ledet møtet. Sange passende for anledningen blev sunget, og ældste Dean E. Hart læste indvielsesbønnen fra det 109. kapitel i Paktens Bok. Arthur E. Snow, søn av Erastus Snow, uttalte en hyldest til de første ledere av kirken og fulgte kirkens organisasjon fra New York i 1830 til Salt Lake City i 1924.

HELBREDET VED BØNNENS TROESMAKT.

AV JUDITH NYGAARD.

Det var paa middelskolen. Klokken hadde nylig ringt ind og alle klasser var marsjert ind til sine rum.

1ste middel hadde sin geografitime, og læreren var allerede i fuld gang med undervisningen, da en av pikerne som satt paa den nederste pulten reiste sig op og gik hen til læreren. Alles øine var rettet nysgjerrig paa hende og læreren saa litt forundret op og la i det samme merke til hvor træt og medtat hun saa ut. «Hvad feiler dig, Edith?» spurte han. «Du ser saa medtat ut idag.» — «Jeg føler mig ikke riktig frisk,» svarte Edith, «og derfor ville jeg be om tilladelse til at gaa hjem.» — «Ja, det kan du gjerne faa lov til,» sa læreren venlig, og Edith neiet og gik ut, fulgt av sine skoleveninders medlidende blikke. Hun blir nok snart frisk igjen, tænkte de alle ved sig selv. — Men hverken den næste dag eller nogen av de paafølgende dager viste hun sig paa skolen, men læreren slog sig allikevel tilro med, at hun snart ville bli frisk igjen. — Men ukerne gik — — og Edith's pult stod like tom. — Paa lærerens bekymrede spørsmaal til eleverne fik han det svar, at Edith laa alvorlig syk av giktfeber og hjertefeil, og det var uvist om hun stod det over.

Imidlertid laa Edith i sit hjem i utkanten av byen og stred den haarde kamp med døden. Hun var meget for-

andret, næsten ikke til at kjende igjen. Hendes før saa runde, friske kinder var nu blit saa sørgelig avmagret, og under øinene var der dype, mørke skygger. Ved siden av sengen sat moderen, taalmodig og kjærlig og saa med bedrøvede øine paa, hvorledes sygdommen fik mere og mere overhaand over hendes lille pike. Med fortvilelse i hjertet tænkte hun paa, at snart, kanske *idag* ville Edith dø fra dem, sin mor og sin far og sine søskende. Doktoren hadde intet sagt, og naar den alvorlige huslægen var taus, da maatte de være forberedt paa det værste. Aa, det var haardt at maatte skilles.

Pludselig blev stilheten avbrudt av en sterk ringning utenfra gaten. Den syke fôr heftig sammen og tok sig nervøst op til sit svake hjerte. Moderen stod straks over hende og strøk hende beroligende over haaret og gik derefter hen til bordet ved vinduet og tok en ske medicin som hun gav den syke, og da hun saa at Edith var blit roligere igjen, gik hun ut til sit arbeide i kjøkkenet.

Tiden sneglet sig langsomt hen for Edith, hvert minut var som uendelige timer for hende. Hun hadde mest lyst til at skrike høit ut alle de usigelige smerter hun følte i hvert lem, saa hun knapt kunne røre sig; men tiede — da en tanke pludselig kom over hende. Hadde hun kanske ikke selv engang ønsket at bli syk, riktig ordentlig syk, saa hun kunne faa riktig mange gode kaker, saaledes som hun saa de syke altid fik. Dengang hadde hun ikke følt nogen medlidenhet med syke folk, men hadde heller misundt dem den gode mat de fik og ønsket sig i deres sted. Hvilken stor taape hadde hun ikke været, var kanske ikke sundhet den største velsignelse paa jorden? — Hun saa bort paa bordet og fik øie paa alle de gode saker hun hadde faat, men som hun dog ikke kunne spise noget av engang.

Hun stirret ut gjennem vinduet og fik i det samme øie paa nogen muntre, friske piker som kom cyklende henad veien. Gid jeg var saa frisk som dem og kunne bevæge lemmene mine saa godt igjen, sukket Edith, hvor skulle jeg ikke da være glad.

Tenk, om hun nu kom til at dø? Denne tanke kom pludselig over hende, og hun følte en rædsel komme over sig.

Hun var bange for at dø. Hadde hun altid været som hun burde være her paa jorden? Ak nei, hun hadde mange, mange ganger været ulydig. — Selvbebreidelsen strømmet ind over hende, og hun led store kvaler, og i sin store sjæleangst bad hun inderlig til Gud om at bli frisk igjen.

Den følgende nat vaaket hendes søster over hende, og hun merket til sin glæde at Edith sov fast i flere timer, og da hun vaaknet følte hun sig meget bedre. Søvnen hadde gjort hende godt, mere end alverdens mediciner ville ha gjort. Hun følte trang til at spise, og søsteren rakte hende litt frukt, og det lille gran som Edith spiste smakte herlig. Næste dag da doktoren kom blev han meget forbauset ved at finde den syke betydelig bedre og han meddelte de glade forældre og søskende, at nu var det værste overstaat, nu var krisen over.

Fra den dag gik det stadig fremover med Edith. Giktfeberen forlot hendes legeme, dog var hjertet endda daarlig saa hun maatte være meget forsiktig; men doktoren trøstet hende med at sygdommen nok ville vokse av hende med tiden.

Et par maaneder senere fik Edith lov til at staa op nogen timer om dagen; hun kom sig nu hurtig; — dag for dag blev hun bedre, saa da sommeren kom og det blev varmere i luften fik hun lov til at gaa ut, og hun frydet sig over alt spirende liv i naturen som Gud har skapt i sin storhet. — Luften var ganske krydret av blomsterduft, og solen skinte venlig ned paa hende med sine varme, velgjørende straaler, og Edith frydet sig over livet og tænkte henrykt paa, at hun nu var frisk igjen. Hvor herlig det var at kunne bevæge lemmene sine fritt igjen. Sygdommen hadde været en god lærepenge for hende, nu hadde hun lært bedre at sette pris paa sundhet og god helse. Hun visste at hun skyldte Gud takken for, at han hadde gjort hende saa frisk, og hun ville derfor altid prøve paa at gjøre det som er godt og riktig i Guds øine, — og jeg vil haape hun aldrig vil glemme det.

SANDHETENS MAKT.

Rigdom er makt, talenter er makt og kundskap er makt. Men der er en mæktigere kraft i verden end nogen av disse — en makt hvilken ingen rigdom er rik nok til at erholde, ei heller talenter sterke nok til at overkomme, og ikke kundskap vis nok til at række over; alle disse skjælver i dens nærhet. Det er sandhet — det mæktigste element i vort sociale og personlige liv. Skjønt kastet om paa den populære bevægelses bølger, eller kastet i den syv ganger ophetede forfølgelsesovn, eller nedtrampet i støvet av maktens jernhæl, er sandheten den eneste uforgjængelige ting i denne verden, der ikke tapes i strid, ei heller lider ved misbruk, men beholder sin egenskap og fuldkommes efter enhver løgn. Al slags sammensvergelse har været utnyttet for at knuse den, alle slags planer lagt for at fordærve og forgifte den, men ingen har seiret, og vil heller aldrig seire. Vi kan ikke stole paa noget andet i denne verden, undtagen sandhetens sikkerhet og uforgjængelighet — ti den er en del av den guddommelige natur og i forbindelse med skaberens karakter. Den synes maaske ofte at være i fare; den er like saa meget utsat og angrepet nu som nogensinde, men historien og erfaring burde berolige vor tro. Den har aldrig sviktet og vil det heller ikke. Den har altid fuldkommet sit maal, og vil det ogsaa bestandig. Vi kan rolig hvile paa den og ikke frykte nogen fare. Vi kan ane dens seier og nyte dens triumferende fremskridt. I dette møisommelige liv kan man mange gange være vidne til hvilken styrke og trøst der er i denne tanke — at en sandhetens mand og sandhetens sak har en sikkerhet for fremgang, de kan ikke ta feil. Sandhet knust til jorden vil reise sig igjen. Den kan ikke nedslaaes.

Herrens frykt er visdoms begyndelse, og kundskap om den hellige er forstand.

OM UGUDELIGHET.

Den som reiser omkring meget kan ikke undgaa at lægge merke til den tiltagende ugudelighet. Hvadenten man er i spiseforretninger, paa gaten, paa toget, paa sporvognen eller andre offentlige steder, hører man altid ugudelige uttalelser. At ta Guds navn forfængelig benyttes meget for at bekræfte et eller andet, eller for at gi et kraftig eftertryk paa sine uttalelser.

Ofte, naar man gaar forbi en flok gutter paa gaten, vil man høre ord der er rent rystende gudsbespottelse; og det er sørgelig at mænd, som har opnaaet stor udmerkelse i forretningslivet eller i politiske kald, er henfalden til denne skadelige vane.

En saadan ugudelig person er meget lik en ivrig røker. De bryr sig ikke om hvor eller naar deres svakhet utvises. De bander i barns og kvinders nærvær, det er dem like meget. Deres almindelige fæle tunge maa ha frit rum.

Takket være evangeliets lærdommer kan de Siste Dages Hellige ikke bli regnet med i disse anstøtelige talemaater. For dem, og alle andre gode folk som har været opvokset i en ren atmosfære, synes intet at være mere nytteløst, dumt og naragtig end banden. George Washington sa engang: «Den dumme og andre ugudeliges svergen er en saa styg og lav vane, at enhver person med fornuft og karakter avskyr og forakter den.»

Chaplin kalder det en raa vane og sier: «Den som utviser en saadan vane er ingen dannet mand, likemeget hvad hans stilling i samfundet er, eller hvad slags klær han bærer, eller utdannelse han skryter av.»

Det er sandelig paa tide at der blir gjort noget for at stanse dette onde. Idetmindste skulle en advarsel gis de unge mot faren ved at overtræde den store lov, som er kommet til os fra Sinai. Befalingen lyder saaledes:

Du skal ikke misbruke Herrens din Guds navn, ti Herren vil ikke holde den uskyldig som misbruker hans navn.»

BEGRAVELSE AV VORE NORSKE SØSKENDE I SALT LAKE CITY.

Ifølge «Bikuben» har følgende begravelser fundet sted: Søster Anna Tjærnøs begravelse foregik den 28. december fra det 24. wards kapel. Talerne var ældsterne T. Springer, Arndt Engh, Josef Halvorsen, Christian Orlob, R. W. Young og søster J. W. Taylor. Alle omtalte hende som en trofast og virksom kvinde for vor Mesters sak og for baade de levende og døde i Zion, saavelsom i adspredelsens lande. Hendes grav blev indviet av ældste Arndt Engh. Avdøde, der var født i Kristiansund, Norge, i aaret 1870, blev et medlem av Kirken i Oslo aar 1899 og døptes av ældste D. K. Brown. To aar senere kom hun til Salt Lake City og tok fat paa sin gamle bestilling som sykepleierske, hvilket hun var utdannet til paa Rikshospitalet i Oslo. Hun bestyrte Salt Lake Pest hospital i 3 aar, var hovedsykepleierske i Brigham Citys hospital i 7 aar og har indtat flere ansvarsfulde stillinger. Hun var en avholdt kvinde blandt de der kjendte hende, og den herværende skandinaviske koloni har mistet et av sine beste medlemmer. I sit testamente betænkte hun sit ward med en større pengesum.

— — —

Søster Eliza H. Andersen, som døde i Los Angeles den 4. januar blev begravet den 11. fra det 19 wards kapel, Salt Lake City. Avdøde var født i Oslo 1853 og kom hertil i 1871. Hun var en flittig og trofast arbeider i kirken.

— — —

Søster Marie Nyborg, enke efter avdøde Christian Nyborg, blev begravet fra 14 wards kapel søndag den 11. januar 1925. Præsidentskapet av den skandinaviske organisasjon i Salt Lake stav var av biskoppen og familien anmodet om at overta ledelsen. Talerne ved anledningen var: H. A. Straaberg, dommer C. M. Nielsen, Jos. M. Jacobsen, en mangeaarig nabo av familien, biskop Nichols av McKinley ward, hvorav avdøde var medlem, samt præsident Ole Gulbrandsen. Disse talere hadde været bekjendt

med avdøde og hendes familie i mange aar og uttalte sig rosende om hende.

Mellem talerne blev følgende salmer avsunget av det norske kor: «Zions barn avryster sorgen», «Salige haab, livenes haab», «Nærmere Gud til dig».

Mellem talerne sang søster Ole Gulbrandsen en solo.

Den avdøde kom til Utah fra Oslo, Norge, for 28 aar siden. Hendes mand døde for 5 aar siden. Av hendes barn var kun hendes datter Agnes nærværende, de andre er bosittende i California og kunne ikke komme til begravelsen.

HJEM FOR KIRKENS MISJONÆRER.

I Salt Lake City i North State Street nr. 31 er der indrettet et hjem for misjonærer, der kommer tilbake fra misjonsmarken og som har kostet 35 000 dollars. Hjemmet blev aapnet fredag 23. januar. Ifølge «Bikuben» er hensigten med denne institusjon at motta kirkens misjonærer, som er paa veien til eller fra misjonsmarken og som kommer gjennem byen. Der er plads for 64 misjonærer, men denne kan utvides til at motta yderligere 35 mere om det er nødvendig. Der findes selvfølgelig baade vaske- og baderum med tilbehør. — Hele den øverste etage er reserveret for de kvindelige misjonærer, mens de nederste lokaliteter er forbeholdt de mandlige misjonærer.

Det er meningen at enhver, der er kaldt til at utføre en misjon er inviteret til at opholde sig der en uke, uten nogensomhelst bekostning. De er anmodet om at komme om mandagen og reise en uke senere. Hjemvendte misjonærer kan opholde sig i hjemmet indtil de er færdige til at fortsætte til deres hjem. Det er ogsaa hensigten, at de hjemvendte misjonærer skulle gi de utgaaende misjonærer underretning om misjonsarbeidet ved praktisk demonstrering. Der vil bli fælles andagsøvelse hver dag. Ældste David O. McKay som repræsenterer de tolv, er formand for komiteen, ældste Rulon S. Wells repræsenterer de før-

ste syv præsidenter av de 70 og biskop David A. Smith repræsenterer de præsiderende biskopper. Ældste Le Roi C. Snow er hjemmets forstander.

DEN NORSKE MISJON.

OSLO GREN.

Daab. Den 31. januar blev søster Constance Paulsen og Solveig Elfi Larsen indlemmet i kirken ved daab. Daabshandlingen blev utført av ældste Ernest A. Jørgensen og haandspaalæggelsen av forstander Frans Olsen og ældste Ernest A. Jørgensen.

BERGENS GREN.

Tirsdag den 10. februar blev Kristine Viken og Mary Mikkelsen indlemmet i kirken ved daab. Daabshandlingen blev utført av forstander Ole Hansen og haandspaalæggelsen av konferansepræsident Oluf K. Karlsen og ældste Olaf Vogeler.

DEN KVINDELIGE HJÆLPEFORENING

hadde den 23. februar, fastelavnsmandag, arrangert et varesalg av forskjellige gjenstande i forbindelse med en liten tilstelning, bestaaende av musik, deklamation og sang og efterpaa bevertning av chokolade og kake. Indtægten skal tilfalde nødlidende søskende og misjonsfondet.

Intet vaaben, dannet imot Zion skal lykkes, og ingen plan, lagt imot Guds folk skal faa fremgang, og de som strider imot Guds verk skulle henvisne og deres indflydelse forgaa. De som profeterer godt om Guds folk, skulle faa det gode mangfoldiggjort for sig og aanden av deres ord skal ikke feile. Men de, som forutsier ondt imot Israel skal være iblandt de falske profeter.

BARNAS AVDELING

KRISTI LIV.

En beretning for barn av ældste William A. Morton.

Oversat fra engelsk ved Borghild Nielsen.

5. *De tre vise mænd — en ny stjerne.*

Der var nogen vise mænd som bodde langt borte og som viste meget om stjernene. Disse vismænd hadde hørt, at naar Jesus skulle fødes ville der opstaa en ny stjerne paa himmelen. Folket som bodde i dette land (Amerika) hadde ogsaa hørt om dette, og de ventet nu paa det samme tegn paa Frelserens fødsel.

En aften saa disse vismænd den nye stjerne. Den var klarere end de andre stjerner og den skinnet over jødeland. Da de saa denne stjerne viste de at Jesus var kommet til jorden, og de drog avsted med en gang for at opsøke den nyfødte konge. De hadde en lang vei at gaa. De drog over ørkenen paa kameler, og de drog den vei hvor de saa stjernen lyste. Tilsist kom de til Jerusalem, og de spurte folket: «hvor er den jødernes konge som nu er født? Vi har set hans stjerne i øst, og er nu kommet for at tilbede ham.»

Paa denne tid var en meget ond mand konge i jødeland og han het Herodes. Da han hørte om de vise mænd, at de ledte efter Jesus, blev han ræd. Han var ræd for, at dersom en stor konge var født, ville ikke han kunne være konge. Han sendte da bud til ypperstepresterne og spurte dem hvor Jesus skulle fødes. Presterne fortalte kongen, at profeterne hadde sagt at Kristus skulle fødes i Betlehem. Saa sendte Herodes bud efter vismændene og spurte dem ut, naar de først hadde set stjernen. Han bad dem gaa til Betlehem og søke op barnet, «og naar de har fundet det,» sa han, «si mig til, at jeg ogsaa kan komme og tilbede det.» Da Herodes sa dette talte han ikke sandt, ti han hadde isinde at dræpe barnet. Vismændene drog til Betlehem, meget lykkelige over at de nu snart skulle se deres

Herre og Konge. Stjernen de hadde set i øst gik foran dem, og ved den blev de ledet til stedet hvor det lille barn var født. De gik ind og fandt Jesubarnet og Maria dets mor. Da de saa barnet blev de fyldt med glæde, og de faldt ned for Jesus og tilbad ham. Saa tok de frem deres gaver og ga ham. Om natten, da disse mænd sov, fortalte Gud dem i en drøm, at de ikke skulle vende tilbake til Herodes, og de drog derfor en anden vei tilbake til deres land.

Saa kom Herrens engel til Josef i en drøm og bad ham staa op og ta barnet og dets mor og dra til Egypten, ti Herodes søker efter barnet for at slaa det ihjel. Josef stod op med en gang, og tok barnet og dets mor og drog i nattens mørke hen til Egypten.

Herodes var meget sint da han forstod, at vismændene hadde dratt tilbake til deres land. Han sendte derfor soldater til Betlehem med befaling om at dræpe alle guttebarn fra to aar og derunder. Han tænkte da at Jesus sikkert maatte bli dræpt. Men Herren hadde et stort arbeide for sin søn at utføre, hvorfor han sendte sin engel til Josef for at si ham, hvorledes han skulle spare Jesu liv.

Josef og Maria var i Egypten indtil Herodes var død. Da den grusomme konge var død, kom en engel og fortalte Josef at nu kunne han ta barnet og dets mor tilbake til det land de forlot. Josef tok Maria og Jesus med sig og bosatte sig i Nazaret, en by som laa ved den galilæiske sjø.

(Forts.).

HVORLEDES HELENE BLEV EN MISJONÆR.

En dag paa søndagsskolen hørte Helene at smaapiker kunne være misjonærer. Hun kom hjem opfyldt av denne nye idé, og kunne neppe tale om andet end hvad hendes lærerinde hadde sagt, for hun hadde bedt alle barn at være misjonærer denne uke. Og dette er hvad de skulle gjøre: de skulle prøve at finde en liten gut eller pike, der ikke gaar til søndagsskolen og indby dem til at komme.

n-

«Jeg vil gjerne spørge nogen, men jeg vet ikke om nogen der ikke gaar,» sa Helene, da hun fortalte dette til sin mor.

«Ja, men Mona da?» spurte moren.

Helene saa forundret op. «Ja, men jeg tror ikke hun har saa pene klær at hun kan gaa til søndagsskolen,» sa Helene. — «Kanhænde det er en ting for misjonærer at gjøre, nemlig at hjælpe hende med at faa de rette klær,» sa moren. Helenes ansikt straalte av glæde da hun ropte: «Aa, kan jeg faa gi hende nogen av mine?»

For nogen faa uker siden kom Mona til at bo i et daarlig hus, ikke langt fra Helenes hjem. Baade hendes far og mor arbeidet naar de kunne faa noget at gjøre, men nu hadde faren været syk, og de var meget, meget fattige.

Næste morgen løp Helene bort til Monas mor og spurte om Mona ikke kunne faa gaa med til søndagsskolen. Den trætte, slitne mor saa forundret paa hende, og hendes øine fyldtes med taarer. «Jeg trodde ikke at nogen brød sig om at hun kom,» sa hun. «Men hvis du vil, skal hun faa gaa saasnart jeg kan faa kjøpt nogen klær til hende.»

«Ja, men jeg vil saa gjerne hun skal gaa nu til søndag,» sa Helene. «Hun kan faa min nye kjole, hvis De bare vil la hende gaa.»

Helenes mor kom ogsaa, og de talte sammen om dette, og tilsist lovet Monas mor at datteren skulle faa gaa som Helene ønsket.

Helenes øine straalte av lykke da hun tok Mona med bort til sin lærerinde om søndagen, og hun hvisket glad: «Jeg tok med en — jeg tok med en, og jeg synes det er saa morsomt at være en misjonær, at jeg vil prøve at bli det.»

INDHOLD: Tale av præsident Heber J. Grant. (Slutn.). — Et møte avholdt i Kirtland tempel. — Helbredet ved bønnens troesmakt. — Sandhetens makt. — Om ugudelighet. — Begravelse av vore norske søskende i Salt Lake City. — Hjem for kirkens misjonærer. — Den norske misjon. — Barnas avdeling. — Hvorledes Helene blev en misjonær.

Utgit og forlagt av A. RICHARD PETERSON, Osterhausgt. 27, Oslo.

Otto Stenersens boktrykkeri, Oslo.